

İşte Böyle Büyüdük

– Erdal UZUN · 13 Şubat 2012

Çocukken hep yoklukla başladık siyah-beyaz yeni yarınlara,Acabalar vardı her gördüğümüz onda,
şunda, bunda,

Bmx bisikletim olacak mıydı, yada Savaş bir tur verecek miydi ?

Annem Muteber teyzenin bakkalından ekmek derdi,

Acaba, Bonibon da alabilirdim yada Jelibon ?

Hep yoklukla geçirdi günlerimiz,

Komşunun televizyonunda Voltran izlemek,

Beslenme çantasından kek çıkmasını istemek,

Yada ne bilim çok az zengin olmak....

Ama çok mutluyduk,

O zamanlar sevgi vardı, saygı vardı,

Yokluk eziliyordu, gösteremiyordu soluk yüzünü,

Ve yıllar kovaladı bizi büyüdük, sevindik,

Lakin elimizi cebimize attığımızda yokluğunda büyüdüğünü hissettik,

Ama hala mutluyduk, yokluk ise hala ezik...

Nedime teyzenin harmanında top koştururduk,

Akşam ezanı okunmadan evde olmalıydık,

Ama hiç olamıyorduk,

Yokluktan mı ? Hayırrr çünkü biz böyle mutluyduk...

Ve yılların kovalamacası bitmedi yine büyüdük,

Artık askerdik, adamlıktı arkerlik böyle bildik,

Her ne kadar yokluk peşimizi orada da bırakmasa da,

Büyük bir savaş başladı aramızda,

Geçen zaman içerisinde yenemesem de,

Cebimden çıkarıp atamasam da, hala savaşıyorum,

Artık oğluma Ömür'e Jelibon ve bonibon alabiliyorum,

Bisikleti tur için değil hediye ediyorum,

Ömür'ümle çizgi film izleyebiliyorum...

Hala mutluyum, ve yarından hep umutluyum,

Mutluluğun ve umutların tükenmemesi dileğiyle....